

Od redakcji

 <https://doi.org/10.15633/9788374389778.00>

Na rok 2030 przypada dwusetna rocznica objawień maryjnych, które miały miejsce w Paryżu w kaplicy sióstr miłosierdzia przy ul. du Bac. Szczególniej łaski spotkania z Niepokalaną dostąpiła ówczesna seminarzystka, Katarzyna Labouré.

Siostra Marie-Anne-Françoise de Geoffre pozostawiła o niej takie świadectwo: „Była pracowita, prosta i w żaden sposób mistyczna w sposobie zachowania się. Nie miała upodobania w niezwykłych cnotach jak szczególne rodzaje pobożności. Zamiast tego zadowalała się przeżywaniem wszystkiego w głębi serca i wyrażaniem w praktyce, dobrze i z nieskazitelnym sumieniem wypełniając Reguły”. Zwyczajna siostra, jak o niej mawiano, choć nie było w niej nic pospolitego.

W niniejszej monografii, składającej się z ośmiu artykułów, chcemy przyrzeć się bliżej tej „zwyczajności”, która ostatecznie doprowadziła s. Katarzynę do świętości.

Tekst Michała Lipińskiego CM jest formą wprowadzenia, opisującą sytuację polityczną i religijną, w której przyszło żyć wizjonerce. Umieszcza świętą i jej objawienia w określonym środowisku, miejscu i czasie. Autor omawia duchowość europejską ukształtowaną w XVIII wieku i podczas rewolucji francuskiej, a także próby odnowy życia kościelnego w okresie romantyzmu, który sprzyjał budzeniu się ducha religijnego, w tym pobożności maryjnej.

W drugim artykule Szczepan Szpoton CM opisuje środowisko rodzinne Katarzyny i jej posługę ubogim. Określa ją jako „świętą życia ukrytego”. Do Zgromadzenia Sióstr Miłosierdzia wstąpiła w styczniu 1830 roku w wieku dwudziestu trzech lat. W seminarium przeżyła liczne wizje, a po

jego ukończeniu została skierowana do podparyskiej miejscowości Reuilly, gdzie pracowała przez czterdzieści sześć lat (w kuchni, pralni, szwalni, ogrodzie, w hospicjum dla mężczyzn). Nikt z wyjątkiem spowiednika i przełożonej aż do jej śmierci nie wiedział, że właśnie ona jest wizjonerką.

W kolejnym artykule Adam Sejbuk CM analizuje biografię Katarzyny. Szczegółowo przedstawia pierwszy oficjalny życiorys wizjonerki, napisany przez J. Chevaliera, który nazwał Katarzynę „świętą milczenia” i podkreślił jej proste i zwyczajne życie. W dalszej kolejności autor omawia inne biografie, m.in. L. Misermona, E. Crapeza, R. Laurentina i A. Prévost.

Następnie Stanisława Krasucka SM spogląda na Katarzynę jako na wzór realizacji powołania wincentyńskiego. Autorka najpierw omawia powołanie chrześcijańskie, a potem powołanie wincentyńskie jako ucieleśnienie pewnego aspektu Ewangelii za przykładem św. Wincentego a Paulo. Siostra Krasucka podkreśla, że Katarzyna praktykowała w sposób godny naśladowania cnoty zalecane przez założyciela: pokorę, prostotę i miłość.

W kolejnym artykule ta sama autorka zastanawia się, z jakich źródeł Katarzyna czerpała siły do realizacji swojego powołania, wymieniając w jednym szeregu: zawierzenie Maryi, Eucharystię i ufność w opiekę Anioła Stróża.

W szóstym artykule ks. Tomasz Kraj opisuje przesłanie Cudownego Medalika w kontekście oświeceniowego projektu etycznego, w którym rozum stanowi autonomiczną zasadę moralności, wyjaśniając, dlaczego projekt ten jest sprzeczny z Ewangelią.

Dominik Jemielita CM w następnym artykule omawia sytuację Prowincji Warszawskiej Zgromadzenia Sióstr Miłosierdzia w XIX wieku. Zwraca uwagę na wpływ duchowości św. Katarzyny na życie sióstr, dostrzegając duchową i moralną siłę szarytek, którą można zauważyć również w prozie Bolesława Prusa.

W ostatnim artykule monografii Adam Sejbuk CM ukazuje realizację obietnicy łask udzielanych za pośrednictwem Maryi od 1832 roku do dziś w różnych rejonach świata. Oznacza to, że cuda nie ograniczają się do miejsca i czasu, ale dokonują się tam, gdzie wierzący przyjmują Cudowny Medalik z wiarą i ufnością oraz proszą Maryję o wstawiennictwo.

Ufamy, że książka *Katarzyna Labouré. Życie i charyzmat* będzie ważnym przyczynkiem w przygotowaniu się do wielkiego wydarzenia, jakim jest dwusetna rocznica objawień Cudownego Medalika. Rozpoczynając tę ju-

bielszową drogę, nie można bowiem zapomnieć o świętej, która trzymała dłonie na kolanach Matki Bożej. Katarzyna Labouré z całą swoją prostotą będzie nam przypominać, że świętość jest stale obecna w naszej codzienności.